

Dosarul nr. 2ra-1493/21

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: A. Ojoga

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: N. Budăi, I. Cotruță, V. Mihaila

DECIZIE

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari

examinând recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe
Străisteanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la
constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a plângerii și
repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 27 noiembrie 2018, Gheorghe Străisteanu a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Ministerului Justiției, solicitând să fie constat faptul încălcării
dreptului la judecare în termen rezonabil a plângerii din 14 septembrie 2018 și
încasarea sumei de 2 200 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea acțiunii reclamantului a indicat că, la 14 septembrie 2018 a depus
plângere la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, în temeiul art.313 din Codul de
procedură penală, împotriva ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 6
august 2018, emisă de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani
Olesea Roșca.

La 26 noiembrie 2018, peste 72 de zile de la data înregistrării plângerii, a primit
o încheiere judecătorească datată cu 23 noiembrie 2018, prin care s-a dispus
respingerea plângerii din 14 septembrie 2018.

Astfel, a invocat că examinarea plângerii din 14 septembrie 2018 a durat 72 de
zile, cu încălcarea gravă a termenului de 10 de zile prevăzut de art. 313 alin. (4) din
Codul de procedură penală.

Reclamantul consideră că acțiunile vădit ilegale ale judecătorului, comise în
privința sa, în cadrul examinării plângerii din 14 septembrie 2018, cad sub incidența

Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Estimează cuantumul prejudiciului moral cauzat în sumă de 2 200 lei, care este cu mult mai mică decât sumele oferite de Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în cauze similare decise împotriva Moldovei.

A mai adăugat că, prejudiciul moral este în directă legătură cu acțiunile ilegale ale instanței de judecată. Or, este în afara oricăror dubii că a fost încălcat grav termenul de 10 zile, o prevedere imperativă prevăzută de lege pentru judecarea cauzei.

Prin hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Străisteanu.

S-a constatat încălcarea dreptului lui Străisteanu Gheorghe la judecare în termen rezonabil a cauzei nr.12-ij_10-61013-14092018.

S-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Gheorghe Străisteanu suma de 2 200 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

La 14 iunie 2021, Ministrul Justiției a declarat apel împotriva hotărârii, solicitând casarea ei și emiterea unei hotărâri noi prin care să fie respinsă acțiunea depusă de Gheorghe Străisteanu.

Prin decizia din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Ministrul Justiției și s-a menținut hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 2 august 2021, Ministrul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei din 1 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând să fie admis recursul, casată integral decizia și hotărârea, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie respinsă integral.

În motivarea recursului, cu referire la prevederile art. 432 alin. (2) lit. c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă, a invocat că decizia contestată este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată.

A indicat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a apreciat arbitrar probele la dosar.

Și anume, consideră că concluziile instanței de apel derivă din aprecierea eronată a normelor de drept material ce reglementează examinarea acțiunilor privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei.

În acest sens a reținut că statul răspunde eventual patrimonial pentru prejudiciul adus persoanei prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, iar elucidarea cazurilor și condițiilor de răspundere patrimonială se face prin lege specială - Legea nr.87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

A menționat că respectiva cauza supusă controlului justeții duratei procedurilor, în baza Legii nr. 87, a fost apreciată în mod eronat de către Curtea de Apel Chișinău, ca o încălcare a dreptului intimatului la judecarea cauzei în termen

rezonabil, când în realitate aceste categorii de cauze supuse controlului rezonabilității duratei procedurilor nu pot constitui obiect de examinare prin prisma Legii nr.87 din 21 aprilie 2011.

Totodată, reprezentantul Ministerului Justiției consideră că instanța de apel a omis în totalitate să se expună asupra argumentelor din cererea de apel, în care era relevat cu lux de amănunte esența netemeinicii prezentei acțiuni, care urma a fi respinsă ca neîntemeiată, anume din considerentul incompatibilității obiectului dosarului supus controlului rezonabilității duratei procedurilor, cu prevederile Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011.

Astfel, a reiterat că în circumstanțele în care în speța dedusă judecății nu a fost începută urmărirea penală cu toate procedurile în fața organului de urmărire penală, procurorului și a instanțelor judecătorești investite cu efectuarea controlului judiciar (speța identică cu prezenta cauză), doar o etapă a procesului penal (examinarea plângerii de către judecătorul de instrucție) nu poate fi obiect al examinării prin prisma Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011.

De asemenea, referitor la argumentele intimatului privind durata examinării plângerii lui, cu obiecțiile față de încălcarea prevederilor art. 313 din Codul de procedură penală, a indicat că examinarea unei plângeri împotriva acțiunilor organului de urmărire penală sau a procurorului nu constituie o cauză separată, dar reprezintă un control judiciar al etapei prejudiciare a procesului penal.

Respectiv, în baza celor citate supra, consideră că la caz se atestă o aplicare, în mod esențial eronată a Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 de către instanța de fond și instanța de apel, fapt ce implică necesitatea casării soluțiilor ambelor instanței, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca neîntemeiată. Or, s-a atestat cu desăvârșire că pretinderea tergiversării examinării unei plângeri de către judecătorul de instrucție, nu cade sub incidența Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011.

A susținut că din partea Curții de Apel Chișinău nu au fost luate în considerare și unele argumente inspirate prin prisma jurisprudenței CtEDO, ce argumentează netemeinicia prezentei acțiuni, și anume că, în materia pretinselor violări a duratei procedurilor penale, victimele, persoanele care au înaintat o sesizare, martorii, alte persoane participante în proces în afară de acuzat (bănuț, învinuit, inculpat) nu vor pretinde încălcarea dreptului la durata nerezonabilă a procedurilor penale.

Astfel, art. 6 § 1 din Convenție, sub aspectul său penal, poate fi invocat numai de persoana căreia i s-a înaintat o acuzație. O excepție constituie situația când victima unei infracțiuni pretinde durata nerezonabilă a procedurilor penale în legătură cu imposibilitatea soluționării aspectului civil și anume, examinarea excesiv de lungă a acțiunii sale civile în cadrul procedurilor penale. În această situație poate fi apreciată și durata procedurilor penale dar începând cu momentul înaintării acțiunii civile și doar luându-se în considerare criteriile aplicabile procedurilor civile.

Prin urmare, a invocate că poziția Curții de Apel Chișinău a fost una eronată și motivată superficial.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Referitor la termenul de declarare a recursului, Colegiul reține că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la proces la 2 august 2021 (f.d.110).

Din acest motiv, Colegiul consideră ca fiind declarat în termen recursul înregistrat de reprezentantul Ministerului Justiției la aceeași dată, 2 august 2021, potrivit ștampilei aplicată pe cererea de recurs (f.d.112).

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 8 septembrie 2021, intimatului Gheorghe Străisteanu i-a fost expediată copia cererii de recurs pentru cunoștință, cu mențiunea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Însă până la data examinării admisibilității recursului, intimatul nu a depus referință, prin care să-și expună poziția.

Prin încheierea din 20 octombrie 2021 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de Ministerul Justiției a fost considerat admisibil.

În conformitate cu art. 441 din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Art. 444 din Codul de procedură civilă, prevede că recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

La caz, Colegiul a considerat inoportună invitarea acestora, întrucât argumentele expuse în cererea de recurs și cererea de chemare în judecată, au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței verificarea legalității hotărârilor atacate.

Totodată, toate punctele de drept care puteau exista în această cauză pot fi cercetate și soluționate în mod adecvat pe baza înscrisurilor prezente la dosar.

În esență, recurentul și intimatul au avut posibilitatea să prezinte poziția în scris și să răspundă la argumentele părții adverse.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Reieșind din specificul acțiunii, la caz, Colegiul constată că, la 14 septembrie 2018, Gheorghe Străisteanu a depus la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, o plângere în temeiul art.313 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 6 august 2018, emisă de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, Olesea Roșca. (f.d.14-23)

Prin încheierea din 23 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, plângerea petiționarului Gheorghe Străisteanu împotriva ordonanței procurorului în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani Olesea Roșca din 6 august 2018, privind neînceperea urmăririi penale și inacțiunilor procurorului ierarhic superior, s-a respins ca fiind neîntemeiată. (f.d.24-27)

Invocând încălcarea termenului de examinare a plângerii prevăzut de art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, reclamantul Gheorghe Străisteanu a depus prezenta acțiune în judecată, în temeiul prevederilor Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Gheorghe Străisteanu a solicitat să fie constat faptul încălcării dreptului la judecare în termen rezonabil a plângerii din 14 septembrie 2018 și încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, a sumei de 2 200 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin încălcarea gravă a dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei din 14 septembrie 2018. (f.d.3-11)

Judecând cauza, prin hotărârea din 28 mai 2019, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a admis cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Străisteanu, a constatat încălcarea dreptului lui Străisteanu Gheorghe la judecare în termen rezonabil a cauzei nr.12-ij_10-61013-14092018 și a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Gheorghe Străisteanu, suma de 2 200 lei cu titlu de prejudiciu moral. (f.d.55, 59-62)

Pentru a conchide în acest sens, instanța de judecată a reținut că sunt întemeiate argumentele reclamantului în ceea ce privește existența încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a plângerii. Or, nerespectarea termenului prevăzut de art.313 alin.(4) din Codul de procedură penală, condiționează soluția de admitere a cererii și constatarea încălcării dreptului lui Gheorghe Străisteanu la judecare în termen rezonabil a cauzei nr.12- ij_10-61013-14092018, în temeiul art.2 din Legea nr.87 din 21 aprilie 2011.

La 14 iunie 2021, Ministrul Justiției a declarat apel împotriva hotărârii, solicitând casarea ei și emiterea unei hotărâri noi prin care să fie respinsă acțiunea depusă de Gheorghe Străisteanu. (f.d.37)

La 24 mai 2021, Ministrul Justiției a depus cerere de apel motivată. (f.d.79-81)

Fiind investită cu judecarea apelului declarat de Ministerul Justiției, Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 1 iulie 2021, a respins apelul și a menținut hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond, instanța de apel a reținut că aceasta este întemeiată.

Colegiul instanței de apel a argumentat că, în circumstanțele în care termenul prevăzut expres de art.313 alin. (4) din Codul de procedură penală nu a fost respectat, se dovedește temeinicia soluției de admitere a cererii reclamantului.

Examinând recursul declarat de Ministerul Justiției, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este întemeiat și urmează a fi admis, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Inițial Colegiul menționează că potrivit art.6 § 1 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Drept urmare, prin prisma jurisprudenței CtEDO, este de notat că în materia pretinselor violări a duratei procedurilor penale, victimele, persoanele care au înaintat o sesizare, martorii, alte persoane participante în proces în afară de acuzat (bănuț, învinuit, inculpat) nu vor pretinde încălcarea dreptului la durata nerezonabilă a procedurilor penale.

Astfel, art. 6 § 1 din Convenție, sub aspectul său penal, poate fi invocat numai de persoana căreia i s-a înaintat o acuzație. O excepție constituie situația când victima unei infracțiuni pretinde durata nerezonabilă a procedurilor penale în legătură cu imposibilitatea soluționării aspectului civil și anume, examinarea excesiv de lungă a acțiunii sale civile în cadrul procedurilor penale. În această situație poate fi apreciată și durata procedurilor penale dar începând cu momentul înaintării acțiunii civile și doar luându-se în considerare criteriile aplicabile procedurilor civile.

Cu privire la acest aspect, Colegiul menționează și jurisprudența recentă a CtEDO (hotărârea din 28 septembrie 2021, § 18, cauza Jestcov vs. Republica Moldova și Rusia (nr. 33567/15)) unde, cu referire la admisibilitatea cauzei, Curtea a respins obiecțiile Guvernului Republicii Moldova care a susținut că reclamantul nu a epuizat căile de atac interne prevăzute de Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 și a observat că în prezenta cauză reclamantul are calitatea de victimă care nu formulează nicio cerere civilă împotriva făptuitorului. În această calitate, el nu pare să aibă nicio cale juridică în executarea pedepsei penale cu privire la făptuitor, în absența unor dispoziții legale explicite sau a unor exemple de jurisprudență internă care să prevadă dreptul victimei de a solicita despăgubiri pentru neexecutarea sentinței penale împotriva făptuitorului.

Conform art. 1 din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești,

scopul prezentei legi este crearea în Republica Moldova a unui remediu intern eficient de apărare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Aplicarea și interpretarea termenilor din prezenta lege se fac prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În conformitate cu art. 2 alin. (1) din Legea nr. 87, orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de prezenta lege și de legislația procesuală civilă.

Din această perspectivă, coroborând normele enunțate la materialul probator administrat în speță, Colegiul subliniază că, atât prima instanță, cât și instanța de apel, greșit au concluzionat că la caz, Gheorghe Străisteanu este în drept în materie penală de a solicita constatare încălcării termenului de examinare a plângerii sale prin prisma prevederilor Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Colegiul consideră necesar să evidențieze că legiuitorul operează cu noțiunea de termen rezonabil a unei cauze și nu cu termenul rezonabil de examinare a unei plângeri sau cereri.

La cazul din speță, examinarea plângerii din 14 septembrie 2018 de către judecătorul de instrucție, depusă împotriva acțiunilor procurorului nu constituie o cauză separată, dar reprezintă un control judiciar al etapei prejudiciare a procesului penal și nu poate fi obiect al examinării prin prisma Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011.

Astfel că, depășirea termenului legal de 10 zile de examinare a plângerii în baza art. 313 din Codul de procedură penală, nu poate fi echivalată cu încălcarea termenului rezonabil de examinare a unei cauze civile sau penale, prin prisma prevederilor Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011.

În altă ordine de idei, Colegiul remarcă, că, odată ce termenul rezonabil este doar una din componentele ce țin de dreptul părților la un proces echitabil, acesta din urmă nu poate prevala asupra altor componente sau asupra dreptului la un proces echitabil în general și în fața tuturor instanțelor judecătorești, or, criteriile de apreciere a termenului rezonabil sunt: complexitatea cauzei, comportamentul părților care include comportamentul reclamantului și a autorităților și interesul pentru reclamant, care în ansamblul lor materializează dreptul părților la un proces echitabil.

Prin urmare, instanța de recurs consideră, că respectarea din partea instanțelor de judecată a procedurii de soluționare a cauzei (la caz a plângerii) prin prisma complexității evenimentelor redată în plângere și respectiv constatării stării de fapt și de drept, nu poate fi privită drept tergiversare a examinării cauzei, motiv pentru care nu pot fi reținute argumentele reclamantului în acest sens.

Deci, Colegiul consideră declarative argumentele lui Gheorghe Străisteanu cu privire la faptul, că la examinarea plângerii instanța competentă în mod flagrant a depășit termenul legal de 10 zile de examinare a plângerii în ordinea art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, or, încălcarea invocată nu poate fi echivalată cu încălcarea termenului rezonabil de examinare a unei cauze, stabilită prin Legea nr.87 din 21 aprilie 2011, care implică aprecierea criteriilor și tuturor circumstanțelor în raport cu cauza vizată.

În concluzie, instanța de recurs constată că este neîntemeiată concluzia instanțelor ierarhic inferioare privind admiterea acțiuni și încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției a despăgubirii pentru prejudiciul moral.

Din aceste motive și având în vedere că prima instanță și instanța de apel au stabilit circumstanțele cauzei și nu este necesară verificarea suplimentară și administrarea unor noi dovezi (cauza Covalenco vs. Republica Moldova din 16 iunie 2020 (nr. 72164/14)), însă au încălcat normele de drept material și au apreciat arbitrar probele, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Ministerul Justiției, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a emite o hotărâre nouă de respingere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. art. 444, 445 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Se casează integral decizia din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și se emite o hotărâre nouă, prin care:

Se respinge integral cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Străisteanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a plângerii și repararea prejudiciului moral, ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari